

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 21 października 2020 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony M. D. w dniu 26 maja 2020 r. jechał jako pasażer samochodem marki B. o nr rej. (...) wraz z W. R., który nie mieszkał z nim wspólnie. Obwiniony nie zakrywał nosa i ust podczas jazdy. O godzinie 16.20 pojazd ten został zatrzymany do kontroli drogowej. Obwiniony również przy policjantach nie używał osłony nosa i ust. Postawa obwinionego wynika z kwestionowania trybu i sposobu wprowadzenia obowiązku zakrywania nosa i ust.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego (k.40v),
- notatka urzędowa (k.1-2).

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.40v). Podał, że wprowadzenie nakazu zakrywania nosa i ust zostało dokonane niezgodnie z Konstytucją, jest zatem nielegalne i nie stosuje się do niego. W dniu zdarzenia jechał samochodem jako pasażer, nie zakrywał nosa i ust, bo kwestionuje taki obowiązek.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w treści notatki urzędowej (k.1-2). Należy zwrócić uwagę, że wyjaśnienia obwinionego nie budziły wątpliwości, na ich podstawie ustalono stan faktyczny, a przekonanie obwinionego o braku winy może być przedmiotem rozważań prawnych, a nie faktycznych.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty w postaci dokumentów wskazanych na k. 41 zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego obwinionemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wówczas, gdy są konieczne w demokratycznym państwie m.in. do ochrony zdrowia. Aczkolwiek kwestie ochrony konstytucyjnych wolności i praw wykraczają poza ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, podnieść należy, że ustanowienie nakazu zakrywania nosa i ust nie narusza prawa konstytucyjnego do swobody poruszania się, wyrażania poglądów i innych praw wskazanych w Ustawie zasadniczej. Obwiniony miał zachowane prawo do swobodnego poruszania się, wyrażania poglądów i innych gwarancji praw osobistych. Nałożony na niego obowiązek zakrywania nosa i ust wynikał z treści § 17 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 maja 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 878). Po licznych zmianach nakaz ten obowiązuje również obecnie, zgodnie z § 27 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 października 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. poz. 1758). Obwiniony zasadnie podnosi, że obowiązek zakrywania nosa i ust nie został wprowadzony ustawą, ale w ocenie Sądu nie musiał być wprowadzony w ten sposób, gdyż taki obowiązek nie ogranicza podstawowych praw konstytucyjnych. Podnieść należy, że obowiązek

ten został wprowadzony tylko w sytuacji zagrożenia rozpowszechniania się choroby Covid-19, przy czym stosowanie maseczek lub innych osłon nosa i ust powszechnie uznane jest za jeden z najskuteczniejszych sposobów zmniejszenia rozpowszechniania się tej choroby.

Niniejsze rozważania prowadzą do uznania, że obwiniony dopuścił się popełnienia wykroczenia wskazanego w art. 54 k.w.

Obwiniony ma 58 lata, jest żonaty, ma na utrzymaniu dwoje dzieci i wnuczkę, zdobył wykształcenie wyższe, zarabia około 4.000 złotych miesięcznie (oświadczenie z k. 40), był trzykrotnie karany sądownie (k.38).

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu był znaczny, gdyż świadomie naruszył nakaz wprowadzony w celu zapobiegania rozpowszechniania się choroby Covid-19. Stopień winy obwinionego był znaczny, ze względu na umyślne działanie i celowe lekceważenie prawnie wprowadzonego nakazu.

Celem postępowania w sprawach o wykroczenia jest zapobieganie popełniania wykroczeń i kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słusznym interesów innych osób oraz wskazywanie, że wydane przepisy porządkowe powinny być stosowane.

Biorąc pod uwagę powyżej omówione okoliczności wymiaru kary Sąd uznał, że łącznie karą adekwatną, sprawiedliwą oraz zdolną przekonać obwinionego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości powinna być kara 500 złotych grzywny.

Obwiniony ma stałe dochody, wobec czego Sąd zasądził od niego zwrot poniesionych na rozpoznanie sprawy kosztów sądowych.